

bærenhed over for en folkekirke, der ikke kendte sin besøgstid og fulgte modens religiøse bevægelser. Men folkekirken blev ved det anliggende og den bekendelse, den er bundet til.

I dag oplever vi så den modsatte bevægelse. Hvad der efterspørges nu, er gedigen luthersk kristendom. Virkelighedens møde med fremmede religioners fanatisme – et møde, der i den senere tid har været nok så skræmmende – har fået danskerne til at spørge sig tilbage til fædrenes tro. Folkekirken er blevet centralt placeret på det åndelige danmarkskort.

Samtidig oplever vi imidlertid en anden bevægelse i de kirkepolitiske miljøer eller det kirkelige landskab, som det nu hedder. Her har kravet om en kirkeforfatning trængt sig frem, en hel eller delvis løsrivelse af folkekirken fra staten, det vil i realiteten sige en nedlæggelse af folkekirken, så kirken kan komme til at udgøre en humanistisk og selvstændigt politiserende størrelse, der kan sætte den moralske og politiske dagsorden i stedet for bare at forkynde et evangelium.

Alt for ofte har den aktuelle debat om folkekirken fortabt sig i intrigant og perspektivløst personfnidder og kævl om ligeGYldige økonomiske småting, og det er muligt, at vi heller ikke undgår det i dag. Men vi har ønsket en principiel debat om det overordnede perspektiv.

Hvorfor skal vi have en folkekirke, der er knyttet til staten? Hvorfor skal den sikres som fri og upolitisk netop ved, at dens rammer lægges af Folketinget, der ligesom menighedsrådene er direkte valgt og derfor demokratisk repræsentativt? Og hvor er i grunden folkekirken? Er den at finde på Christiansborg, ved Frederiksholms Kanal eller på Nyborg Strand, eller er den måske snarere at finde ude i det enkelte kirkesogn hos den enkelte menighed?

Og skal den afgørende myndighed så være placeret lokalt i sognemenigheden, og skal den bølge af decentralisering af beslutningskompetencen, som den nuværende kirkeminister har sat i gang, fortsætte i respekt for den enkelte sognemenighed? De spørgsmål ønsker vi at stille. Skal folkekirken styres nedefra eller ovenfra?

Kl. 10.05

Da forespørgslen blev indleveret, var et folketingsvalg noget, der lå langt ude i fremtiden, så det er ikke noget valgoplæg, men kommer der et snarligt valg, så er det sandsynligt, at folkekirken for første gang vil blive et varmt valgtema. Så det er vel rimeligt nok, at partierne i dag får mulighed for at tilkendegive klart og utvetydigt

over for befolkningen, hvor de står, og hvilken folkekirke de ønsker.

Så vil jeg i forlængelse af dette fremsætte et forslag til vedtagelse ...

Formanden:

Det venter vi med, til vi kommer til forhandlingen. Tak til hr. Jesper Langballe.

Så er det kirkeministeren for at besvare forespørgselen.

Besvarelse

Kirkeministeren (Tove Fergo):

Jeg vil gerne indlede med at sige tak for denne forespørgsel. Den er et godt udgangspunkt for en bred, principiel debat om forholdet mellem stat og kirke. Netop forholdet mellem stat og kirke er indgået i flere debatter i Folketinget i de seneste år, og det diskuteres også i verden uden for Christiansborg, og derfor er det gavnligt, hvis debatten her i dag kan bidrage til at give et samlet overblik over, hvordan de politiske partier stiller sig til dette spørgsmål.

I det supplerende regeringsgrundlag fra august 2003 hedder det: Den danske folkekirke har en grundlovssikret særstilling. Det betyder, at folkekirken understøttes af staten. Regeringen vil ikke ændre ved folkekirkens særstilling og ønsker at fastholde en rummelig folkekirke, der er forankret i de lokale sognemenigheder.

Dette er i al sin enkelthed regeringens holdning til forholdet mellem staten og folkekirken eller rettere sagt mellem folkestyret og folkekirken. Regeringen ønsker at bevare den nuværende folkekirkeordning og dermed at bevare den rummelige folkekirke, der er forankret i de lokale sognemenigheder.

Vi har i Danmark en fornem kirkeordning. Den bygger på de ca. 2.000 sogne med de lokalt valgte menighedsråd, der som bestyrelser kalder deres præst og tager sig af sognets forhold. Den økonomiske ramme om sognelivet bliver udformet af de lokale provstiuvalg, og det lokale stift med biskoppen, der er valgt af menighedsrådsmedlemmer og præster i stiftet, er først og fremmest tilsynsmyndighed for netop de lokalt valgte.

Folketinget fastlægger de lovgivningsmæssige og administrative rammer for arbejdet ude i landets sogne, provstier og stifter. Den danske folkekirkeordning har dermed en flad struktur, og den har intet organ eller råd, der kan udtale